

Sygn. akt IV U 746/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2019 r. w S.

odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 31 sierpnia 2018 r. Nr (...)

w sprawie A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do odsetek

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo A. S. do odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przysługującej za okres od 1 marca 2015 roku do 31 sierpnia 2018 roku, liczonych od każdej miesięcznej kwoty renty, poczynając od 16 dnia każdego miesiąca w powyższym okresie do 2 września 2018 roku.

Sygn. akt IV U 746/18 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 31 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.118 ust.1, 1a, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił A. S. prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1.03.2015r. wskazując, że decyzja z dnia 20 lipca 2018r., wykonująca wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 19 października 2017r., została wydana z zachowaniem terminów ustawowych. Ponadto w decyzji tej poinformowano ubezpieczoną, iż w celu podjęcia wypłaty świadczenia winna złożyć informację o przychodzie osiągniętym w okresie od 1 marca 2015r. oraz sposobie wypłaty świadczenia.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła A. S., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie renty z powodu błędu ZUS. W ocenie ubezpieczonej wydanie nieprawidłowej decyzji z dnia 20 marca 2015r. w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy było następstwem niewłaściwej oceny stanu zdrowia dokonanej przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską, pomimo że dysponowano pełnym materiałem dowodowym, który pozwalał na uznanie jej w dalszym ciągu za niezdolną do pracy. Błędna ocena stanu zdrowia doprowadziła do wydania decyzji niezgodnej ze stanem faktycznym. Błąd taki należy uznać za błąd organu rentowego,

powodujący jego odpowiedzialność na podstawie art.85 ust.1 ustawy z dnia 13.10.1990r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Ubezpieczona podkreśliła, że organ rentowy dysponował dokładnie taką samą dokumentacją medyczną, na której opierali się biegli wydający opinię na potrzeby Sądu. Tym samym należy uznać, że opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego jest następstwem okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność (odwołanie k.2-4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i przepisy prawa zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Ponadto zwrócono uwagę, że w dniu 23 sierpnia 2018r. do organu rentowego wpłynęła informacja z Powiatowego Urzędu Pracy w M. o kwocie pobieranego zasiłku dla bezrobotnych za okres od 31 października 2017r. do 28 kwietnia 2018r., co należy uznać za ostatnią okoliczność w sprawie pozwalającą na wydanie w dniu 24 sierpnia 2018r. decyzji o dokonaniu wypłaty świadczenia za okres od 1 marca 2015r. do 31 sierpnia 2018r. (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.6-7 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona A. S. z wykształcenia jest technikiem ekonomistą, jednak nigdy nie pracowała w tym zawodzie. Dotychczas pracowała jako pomocnik introligatora w zakładzie pracy chronionej (okoliczności niesporne).

Ubezpieczona do dnia 28 lutego 2015r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanej na podstawie decyzji z dnia 26 marca 2012r. (k.25-26 akt rentowych). W związku ze zbliżającym się upływem okresu, na jaki została przyznana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w dniu 13 stycznia 2015r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.62-63 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika, który w orzeczeniu z 9 lutego 2015r. ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 9.02.2015r. k.65 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika A. S. została skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 12 marca 2015r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 12.03.2015r. k.67 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia decyzją z 20 marca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, tj. od dnia 1 marca 2015r. (decyzja z 20.03.2015r. k.68 akt rentowych). Na skutek odwołania ubezpieczonej od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 19 października 2017r. wydanym w sprawie IV U 648/15 zmienił w/w decyzję i ustalił, że ubezpieczonej A. S. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2015r. do dnia 1 czerwca 2019r. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że rozpoznane schorzenie neurologiczne w postaci padaczki lekoopornej narusza sprawność organizmu ubezpieczonej w stopniu dającym podstawy do orzeczenia dalszej częściowej niezdolności do pracy. W oparciu o opinię Instytutu (...) w W. z 24 lipca 2017r. Sąd ustalił, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie od czasu badania lekarskiego z 29.02.2012r., kiedy to lekarz orzecznik ZUS uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy do 28.02.2015r. Ubezpieczona choruje na padaczkę od dzieciństwa i pomimo stosowania leczenia farmakologicznego oraz zastosowanego zabiegu neurochirurgicznego napady padaczkowe cały czas u niej występują. Powoduje to częściową niezdolność do pracy także dlatego, że po napadzie padaczkowym występuje u niej stan pomroczny. Biegła dr n. med. M. S. z II Kliniki (...) w W. zwróciła uwagę, że padaczka jest chorobą przewlekłą i objawia się występowaniem zaburzeń napadowych, które mogą mieć różną morfologię – od uogólnionych drgawek całego ciała z utratą przytomności, do kilkusekundowych „wyłączeń”, niekiedy niezauważalnych przez chorego i otoczenie. Sam napad zwykle trwa krótko – kilka lub kilkanaście minut, jednak po napadzie osoby dodatkowo czują się senne i nie są w pełni przytomne (występuje u nich stan pomroczny) – zwykle muszą odpocząć przez kilkanaście minut – kilka godzin. Osoby z padaczką, muszą liczyć się z tym, że mimo regularnego stosowania leków napady mogą u nich występować. U takich osób istnieją ograniczenia w pracy zawodowej – nie mogą wykonywać pracy na wysokości, prowadzić pojazdów mechanicznych, czy pracować w pobliżu urządzeń w ruchu. Zdaniem biegłej, dopóki u ubezpieczonej występują napady padaczkowe nie jest ona w pełni zdolna do pracy zawodowej. Stan zdrowia A. S. uniemożliwia wykonywanie zatrudnienia odpowiadającego jej kwalifikacjom. Sąd rozpoznający w/w sprawę o sygnaturze IV U 648/15 doszedł do przekonania, że opinia ta stanowi miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż szczegółowo odnosi się zarówno do dokumentacji medycznej

ubezpieczonej, jak i wcześniejszych orzeczeń lekarzy orzeczników, komisji lekarskich oraz opinii biegłych dotychczas sporządzonych w sprawie. Ponadto zwrócono uwagę, że przedmiotowa opinia jest również spójna z opinią biegłego lekarza neurologa P. W. z dnia 26.04.2016r. co do uznania ubezpieczonej za nadal (po 28.02.2015r.) częściowo niezdolną do pracy. Sąd odmówił natomiast wiarygodności dowodom z opinii zespołów lekarzy: neurologa i ortopedy z dnia 01.07.2015r. oraz specjalisty medycyny pracy innego lekarza neurologa z 31.10.2016r. jako sprzecznych z wnioskami zawartymi w opinii Instytutu (...) w W. z 24.07.2017r. Nadto zauważono, iż w ostatnio wymienionej opinii biegli powoływali się na okoliczność, że ubezpieczona od 2007r. kontynuuje zatrudnienie na stanowisku pomocy introligatora. Pominięto jednak fakt, że praca ta była wykonywana w zakładzie pracy chronionej, zatem na stanowisku specjalnie przystosowanym dla osób, których stan zdrowia nie pozwala na wykonywanie pracy w warunkach normalnego zatrudnienia (opinie biegłego lekarza neurologa P. W. oraz Instytutu (...) w W., a także wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19 października 2017r. wraz z uzasadnieniem w sprawie IV U 648/15 - k.24, 63-67 oraz 80 i 82-85 w/w akt). Wyrokiem z 6 czerwca 2018r. Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację organu rentowego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów organu rentowego co do naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego i procesowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 6 czerwca 2018r. wraz z uzasadnieniem w sprawie III AUa 1020/17 k.118 i 122-125 w/w akt).

Odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie oddalającego apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z uzasadnieniem wpłynął do organu rentowego w dniu 27 czerwca 2018r. (k.99-102 akt rentowych). Wykonując ten wyrok, organ rentowy wydał w dniu 20 lipca 2018r. decyzję, w której przyznał ubezpieczonej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 marca 2015r. W decyzji tej wskazano, że wypłata renty zostaje zawieszona, a w celu podjęcia jej wypłaty ubezpieczona powinna złożyć oświadczenie o przychodach uzyskanych od 1 marca 2015r. Ponadto zwrócono się z prośbą o informację o aktualnym numerze rachunku bankowego (decyzja z 20 lipca 2018r. k.108-109 akt rentowych). W dniu 3 sierpnia 2018r. do organu rentowego wpłynęło oświadczenie ubezpieczonej o pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych za okres od 31 października 2017r. do 28 kwietnia 2018r. wraz z wnioskiem o wypłatę odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty za okres od 1 marca 2015r. (oświadczenie oraz wnioski o wypłatę odsetek k.110,120 akt rentowych). W dniu 23 sierpnia 2018r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wpłynęła informacja z Powiatowego Urzędu Pracy o kwocie pobieranego przez ubezpieczoną zasiłku dla bezrobotnych za w/w okres (informacja Powiatowego Urzędu Pracy w M. k.116 akt rentowych). Kolejną decyzją z dnia 24 sierpnia 2018r. organ rentowy przeliczył rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ustalił termin płatności świadczenia na 15 dzień każdego miesiąca, jak również dokonał wypłaty na rzecz ubezpieczonej renty za okres od 1 marca 2015r. do 31 sierpnia 2018r. (decyzja z 24 sierpnia 2018r. o przeliczeniu renty k.117 akt rentowych). Następnie zaskarżoną decyzją z dnia 31 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił A. S. prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1 marca 2015r. (decyzja z 31.08.2018r. k.119 akt rentowych). Należność za okres od 1 marca 2015r. do 31 sierpnia 2018r. została przekazana na rachunek bankowy ubezpieczonej w dniu 3 września 2018r. (informacja organu rentowego z 19 lutego 2019r. k.15 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. okazało się uzasadnione.

Stosownie do treści art.85 ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 963), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, przy czym nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei w myśl art.118 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3. Zgodnie z ust.1a wskazanego przepisu w razie

ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wypływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W myśl ust.2 powyższego przepisu jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ustępie 1.

W niniejszej sprawie renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy należna ubezpieczonej za okres od 1 marca 2015r. do 31 sierpnia 2018r. nie została wypłacona w terminie. Z akt rentowych ubezpieczonej wynika, że termin płatności renty upływa każdego 15. dnia miesiąca. Tymczasem świadczenie rentowe za w/w okres zostało wypłacone ubezpieczonej łącznie za cały okres w dniu 3 września 2018r. Rozstrzygnięcie sprawy zależało zatem od ustalenia, czy opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności, czy też przeciwnie organ rentowy ponosi odpowiedzialność za brak terminowej wypłaty świadczenia. Wbrew twierdzeniom organu rentowego fakt, że organ rentowy wykonał wyrok Sądu, zmieniający decyzję z 20 marca 2015r. i ustalający prawo ubezpieczonej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 marca 2015r., poprzez wydanie decyzji z 20 lipca 2018r. i 24 sierpnia 2018r. nie przesądza o tym, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu i wypłacie renty. Wyrokiem Sądu ustalono prawo ubezpieczonej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ale analiza akt postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach w sprawie IV U 648/15 pokazuje, że w postępowaniu tym nie ujawniono żadnych nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonej w kontekście prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, których nie mógł ustalić organ rentowy w toku rozpoznania wniosku ubezpieczonej o to świadczenie z 13 stycznia 2015r. Przeciwnie, analiza okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, że przyczyną, dla której organ rentowy decyzją z 20 marca 2015r. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, było błędne ustalenie przez lekarza orzecznika ZUS, a następnie przez komisję lekarską ZUS, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Należy podkreślić, że błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS o braku niezdolności do pracy jest okolicznością, za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Zarówno bowiem lekarz orzecznik ZUS, jak i komisja lekarska ZUS działają w ramach organu rentowego i jeśli przyczyną nieprawidłowej decyzji organu rentowego była błędna ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie przez lekarza orzecznika lub przez komisję lekarską ZUS to błąd taki stanowi błąd organu rentowego rodzący odpowiedzialność na podstawie art.85 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi z 19 listopada 2013r. w sprawie III AUa 295/13, Lex nr 1402872). Z uzasadnienia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 9 lutego 2015r. i uzasadnienia orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 12 marca 2015r. stanowiącej podstawę decyzji z 20 marca 2015r. o odmowie przyznania ubezpieczonej prawa do dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy (k.22 i 25 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej) wynika, że ustalając, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS błędnie ocenili aktualny stopień zaawansowania schorzeń. Niewłaściwa analiza stopnia zaawansowania występujących u ubezpieczonej schorzeń, głównie z zakresu neurologii doprowadziła organ rentowy do błędnych ustaleń, że A. S. nie jest niezdolna do pracy. Tymczasem taka ocena stanu zdrowia ubezpieczonej była sprzeczna z orzeczeniem specjalisty z zakresu neurologii A. T. opiniującego jako Konsultant ZUS. Biegła neurolog jednoznacznie wskazała, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie i mimo systematycznego leczenia farmakologicznego oraz operacyjnego nie uzyskano zadowalających efektów klinicznych, zaś rokowania co do jego poprawy są niepewne. W ocenie konsultanta neurolog ubezpieczona pozostawała nadal (po dniu 28.02.2015r.) niezdolna do pracy zarobkowej z powodu częstych napadów padaczkowych (opinia specjalistyczna lekarza Konsultanta ZUS z 28 stycznia 2015r. k.20-21 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej). Mimo powołania konsultanta z zakresu neurologii i mimo stwierdzenia przez niego, że z powodu padaczki ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy, lekarz orzecznik i komisja lekarska ZUS wbrew opinii konsultanta nie uznali ubezpieczonej za niezdolną do pracy. Już tylko ta okoliczność pokazuje, że organ rentowy od początku miał możliwość wydania prawidłowej decyzji o przyznaniu ubezpieczonej prawa do dalszej renty ,tj. na okres po 28 lutego 2015r., czego jednak nie uczynił pomijając opinię konsultanta, którego sam powołał. Niezasadność stanowiska organu rentowego została następnie potwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19 października 2017r. wydanym w sprawie IV U 648/15, a następnie oddaleniem apelacji organu rentowego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach przez Sąd Apelacyjny w Lublinie (k.80 i 118 akt IV U 648/15). Materiał dowodowy zebrany we wskazanej sprawie potwierdził istnienie

podstawy do zmiany decyzji z dnia 20 marca 2015r. i ustalenia ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 marca 2015r. do dnia 1 czerwca 2019r., a to wobec stwierdzenia, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ zmianie w porównaniu do stanu, który był podstawą przyznania renty na okres do 28 lutego 2015r.

Skoro zatem organ rentowy błędnie ustalił, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy i na tej podstawie nie przyznał ubezpieczonej renty z tytułu niezdolności do pracy, to niczym nieuzasadnione jest jego obecne twierdzenie, że nie ponosi on odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie tego świadczenia. Okolicznością niezbędną do rozpoznania wniosku ubezpieczonej o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy było dokonanie oceny jej stanu zdrowia. Stwierdzić zatem należy, że dla odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych istotne jest, czy organ rentowy dysponował takimi informacjami, które umożliwiłyby mu dokonanie prawidłowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej jeszcze na etapie postępowania przed organem, innymi słowy - czy istniały przeszkody by lekarz orzecznik ZUS oraz komisja lekarska ZUS wydali orzeczenie o niezdolności do pracy. W konsekwencji powyższego, ani wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 19 października 2017r., ani wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 czerwca 2018r., ani informacja z Powiatowego Urzędu Pracy w M. stwierdzająca wysokość pobieranego przez ubezpieczoną zasiłku dla bezrobotnych nie stanowiły w istocie wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Należy ponadto podkreślić, że brak orzeczenia przez Sąd na podstawie art.118 ust.1a o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, nie pozbawia osoby ubezpieczonej prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Na stanowisku takim stanął Sąd Najwyższy w uchwale z 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255). W takim samym kierunku wypowiedziały się również sądy powszechne (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 9 maja 2013r. w sprawie III AUa 1700/12, Lex nr 1322434). Sąd Okręgowy w całości podziela te poglądy.

Reasumując, Sąd ustalił, że ubezpieczonej przysługuje prawo do wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w przyznaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 marca 2015r. do 31 sierpnia 2018r. i odsetki te są płatne od każdej miesięcznej kwoty świadczenia w powyższym okresie, czyli od dnia następnego po dniu płatności, tj. od 16-tego dnia każdego miesiąca, do dnia 2 września 2018r., tj. dnia poprzedzającego wypłatę na rzecz ubezpieczonej nominalnej kwoty wyrównania świadczenia za w/w okres, co nastąpiło w dniu 3 września 2018r. (vide: informacja organu rentowego z 19 lutego 2019r. k.15 akt sprawy).

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.